

Det er lidt surrealistisk...

Nu har jeg sat mig ved tastene, for et ord er jo et ord, og aftaler skal holdes.

Jeg synes, at det er underligt nu midt i Coronakrisen sådan at skulle fortælle om min fantastiske vandretur i Portugal.

Inden jeg tog afsted på vandreturen arrangeret af fantastiske mennesker fra fællesskabet Rio Mira, blev jeg spurgt af min lokale motionsklub "Glamsbjerg motionsklub", om jeg ville skrive lidt til klubbens hjemmeside om turen. Jeg trak lidt på smilebåndet, da jeg jo hverken er den store motionist eller vandrer; men jeg siger jo sjældent nej, og inden jeg kom hjem fra Portugal, havde jeg også sagt ja til at skrive til Rio Miras nyhedsbrev om turen.

Og nu sidder jeg så her i selvvalgt isolation og føler mig på lige fod med alle andre berørt af naturens grumme kræfter – moder jord slår til, og vi skal lytte. Vi skal lytte og regulere vores adfærd på kort og lang sigt, så vi kan passe på hinanden og den jord, vi har til låns.

Menneskene og jorden viste sig fra sin smukkeste side på den vandretur, jeg var med på i Portugal. Vandreturen fandt sted i det sydvestlige område mellem Lissabon og Algarve.

Turen omhandlede vandring i fem dage. I løbet af de dage fik jeg indblik i, hvorledes Rota Vicentina vandreruterne er struktureret. Der er tale om tre forskellige kategorier, som alle er meget fint markerede i terrænet:

- Circular Routes (i alt 263 km.), som starter og slutter samme sted. Det kan være praktisk rent transportmæssigt, når chaufførerne er med på vandringen, eller når vandrerne ikke går med fuld oppakning.
- Historical Way (i alt 263 km.), som med sit navn fortæller, hvad fokus er udover at vandre.
- Fishermen's Trail (i alt 226 km.), som løber langs kystlinjen. Her går det op, ned og ligeud og fra tid til anden med sand under fødderne.

Ruterne har forskellige længder fra 3,5 km. – 33 km. Vi gik ca. 10 – 12 km. om dagen og afprøvede 3 af de fem sværhedsgrader, nemlig niveau 2,3 og 4.

Niveau 4 var en tur fra Zambujeira do Mar og sydpå af The Fishermen's Trail. Turen var fantastisk smuk og for mig så tilpas udfordrende, at jeg tænker, at jeg dropper niveau 5 😊

Solen skinnede, landskabet forandrede sig hele tiden og storkene fløj om ørerne på os.

Forandrede landskabet sig? Nej, faktisk tror jeg ikke, at det er rigtigt; men hele tiden viste der sig et naturscenarie af brusende Atlanterhavsvand, klipper i nye formationer og solens genspejling i vandet fra en lidt anden vinkel.

Jeg oplevede farvestrålende, smukke og blomstrende Hottentot kaktusser (gad vide om det er politisk korrekt at skrive sådan; men det navn kan jeg huske velvidende, at der må være en mere botanisk korrekt navngivelse). Figenkaktusser stod med frugter, som jeg ikke følte trang til at nærme mig. Duftende / lugtende Kamfertimian, blomstrende akacier, strandfigentræer, vilde lavendler i blomst og hvis jeg ellers kunne huske, hvad Kurt og Kim fortalte om den portugisiske botaniske verden – ja, så ville listen blive meget længere.

Storheden og skønheden var uendelig. Jeg kan kun anbefale alle, der har mulighed for at komme i nærheden af dette område at springe ud i dette fantastiske vandrelandskab.

To af dagene vandrede vi ud fra "Pensao das Dunas" en lille pension placeret i udkanten af byen Carrapateira i Algarvedistriktet. Om planlægningsgruppen havde været super dygtige eller smadder heldige, tror jeg, at de tre arrangører er i tvivl om; men jeg er ikke. Planlægningsgruppens velforberejede tilgang, deres research og deres intuitive intelligens gjorde, at vi var landet på et fascinerende, tillidsbaseret og meget autentisk sted i Portugal. Min oplevelse er, at der er mange små og nærværende steder på disse breddegrader. Hver vandretur sluttede typisk på et lokalt, naturskønt eller autentisk sted, hvor jeg for min del nød een helst to kolde Sagres fra køleren. Øl smager mig så godt, når jeg kan nyde den i solen, i herligt selskab og ovenpå tilpas udfordrende fysisk aktivitet.

Der er sagt mange kloge ord, ja ligefrem skrevet bøger om det at gå. For nuværende er vi begrænsede i vores udfoldelsesmuligheder; men i skrivende stund er det stadig legitimt at gå en tur. "Så længe vi går, så går det nok", sagde en klog mand. I det ligger der, at dette at gå nok er en fysisk handling; men indlejret i den ligger et tempo, hvor hoved, krop og omgivelser kobler sig på hinanden. Når de tre dele hænger sammen, ja så skal det nok gå.

Så som sagerne står, kan jeg kun anbefale dig at tage den tid, det tager at gå.

Det kan noget, det der med at gå. Nogle arrangerer vandre- retreats.

Det behøver medlemmerne af Rio Mira ikke at melde sig til, for de har adgang til det hele, når de efter Coronakrisen besøger vores fælles farm Quinta do Bogalho.

Medlemmerne i Glamsbjerg Motion må også indtil videre nyde de hjemlige himmelstrøg; men er så privilegerede, at Krengerupskoven ligger uden for døren og venter.

Uanset hvad, så er foråret her, og det bliver også sommer.

Take care!

<https://rotavicentina.com/en/>

<http://rio-mira.dk/>

Venlig hilsen og tak

Marianne Ubbe

